

MURAKÖZ MEDJIMURJE

Vegyes tartalmu hetilap. || Novine za Medjimurski Puk.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:	
Egészévre	4 frt — kr
Félévre	2 „ — „
Negyedévre	1 „ — „

A lap szellemi részét illető közlemények a „Muraköz” szerkesztőségéhez, az előfizetési-díjak pedig Fischer Pál könyvkereskedéséhez Csáktornyára küldendők.

Sva pisma i pošiljke naj se pošiljaju „Predništvo Medjimurja” a predplata knjižaru Filipa Fischela u Čakovcu.

CENA MU JE:	
Na celo leto	4 frt — kr
Na pol leta	2 „ — „
Na četvert	1 „ — „

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP. | IZLAZI SVAKU NEDELJU.

A csáktornyai tűzoltókhoz.

Örömmel üli ma Csáktornya közönsége. Egyik legnemesebb emberbaráti intézménye tíz éves emlékünnepeinek szenteli a mai napot, s örül az örvendőkkel s vigad a vigadókkal a város minden polgára.

A csáktornyai tűzoltó-egylet tagjai megelégedetten tekinthetnek vissza egyetük tíz éves múltjára. Tíz év egy egyeteli életben számít! Sok egyetel keletkezik tíz év lefolyása alatt, de nem sok egyetel éri az ideigét! A csáktornyai tűzoltó-egylet lelkes tagjai évről-évre haladtak, míg egyetüket valóban felvirágoztatták. Az érdemben a tisztviselők és köztűzoltók egyaránt osztoznak.

Üdvözlünk tehát a csáktornyai derek tűzoltókat! Üdvözlünk a vész felkent bajnokait tíz éves jubileumuk alkalmával!

A mai ünnep kettős ünnep.

Második ünnep a zászló felavatási ünnep. Ma veszi át a tűzoltó-egylet a város polgárságától a zászlót, ma tesz ünnepi fogadalmat, hogy ahhoz hű marad, hogy alatta hűven teljesíti kötelességét ha tette hívja a bős elem.

Es ha majd megharsan a kürt szó, ha majd megkondulnak a vész harangok s lekezni kell a romboló elemet, a felszentelt zászló jelkésítse tette az egyetel bajnokait, az jelkésítse összetartásra a felebarát életnek és vagyonának megmentésében.

S ha a lángokkal harcra szóló tűzoltó kötelességét teljesíti, jusson észbe a felebarát mellett a haza, s a lángoló elemből vegyen buzditást lángoló hazaszeretetre.

Lángoljon minden tűzoltó lelkében a hazaszeretettel lángja! Lángoljon fel a tűz, az a nemes tűz, mely élesíti a felebaráti szeretettel, a barátságot, s egyetértést! Küzdjön minden tűzoltó azon tűz ellen, mely az egyetértést, a békét, s a békében a haladást hamvasztja, s éleszsze azon nemes tüzet, mely az Isten, király, haza, felebarát s a nemes eszmék szolgálatában áll!

Szívából üdvözlünk a csáktornyai derek tűzoltókat jubileumuk és zászlófelavatási ünnepük alkalmából!

Üdvözlünk titeket tűzoltó vendégeink, kik a csáktornyai önk. tűzoltó-egylet meghívására ma nap nálunk megjelentetek, hogy ünnepélyünk színezetét emeljétek s örömeinkben osztozkodjatok!

Üdvözlünk titeket, mint az emberszeretet égő tüzeit ápoló egyesületet s a bős elem bátor fekezőit!

Üdvözlünk titeket, mint a szellemnyűgöző társadalmi korlátok eltávolítóit, mint a humanizmus gyakorlati embereit! mert ti vagytok azok, a kik a kürt jelzésére ott hagyjátok a mindennapi kenyeret szerző napi munkátokat, lemondotok éjjeli nyugalmatokról, s nem kívánjátok a veszélyben forgó emberfarsatokat életleirását, vallását, politikai hitvallását, társadalmi állását, nem! Ti ily gyarló földi dolgokkal nem törődtek, a ti lelketek fel száll a magasba, mert előttek csak egy cél, egy szent cél lebeg: segítséget vinni a lesújtott felebarátnak s letörölni a pusztulás érzete által kicsikart könnyeket a kétségbeesés okozta fájdalomtól dult arcokról.

Üdvözlünk titeket, mint a szó valódi értelmében az emberiség szolgálatában álló bátor és kitartó harcosokat, kik a vagyon felmentését pusztító tűz ellen a harcot mindig elfogadjátok, s addig helyeitekről nem mozdultok, míg az ellenség vak dühének korlátot nem szabtok s azt végkép megsemmisítettétek.

Legyetek üdvözlve Csáktornya mezőváros falai közt, mely város polgárai áthalva a tűzoltóság nemes intézményét létrehozó s fenntartó magas eszméktől, tárt karokkal fogadnak s ezt hangoztatják:

Isten hozott!!

A „MURAKÖZ” TÁRCZÁJA.

Az én nagybátyám.

A családok nemzeti urnak hívták, nekem azonban szabadalmam volt öt „per tu” tituláni: pedig apám lehetett volna, de mivel igen szeretett, azért nekem megengedte ezt a bizalmas szólítást: de csak nekem ám, mert másnak azonnal botot fogott és megmutatta, hogy a kömives hova csinálta az ajtót, ha neve elé szóban avagy írásban oda nem biggyesztette e szót: nemzeti.

A szimlődt rendesen nála töltöttem, s leginkább azért szerettem körében mulatozni, mert minden hova elhúrozott magával: minck én természetesen nagyon örültem, legalább agyonlithettem azt az unalmas, különben áldott vacatiót.

Csak olyan furesa teremése ne lett volna az Istennek!

Ha borongós idő volt, akkor oda volt az ő kedve is; akkor zsörtölődött, hogy így a világ, úgy a világ meg az emberék. Ha pedig tünyesen ragyogott a nap az égen, akkor oly vig volt, oly ürge, hogy megszügyenített engem is, pedig én abban az időben ugyancsak örültem az életnek. Persze, akkor még nem nehezédtek vállaimra családi gondok, s nem kérték tőlem bármán-négyen is kenyeret.

Hja, az az ifjú élet!... De nem ékark én most bűnkeresni, inkább megpróbálem még egyszer képzeletben átélni azt az aranykort.

Szent István.

„Első királyunk Szent István király volt...”
Hazánkunk krónikája mondja ezt,
S ne mondaná bár, ám azért mi tudjuk:
Mert templomunkon áll a szent kereszt!
Ő állta oda, kinék szívében
A hitnek fényes napja lángola!
... Légy áldva, áldva, mindörökké áldva!
Dicső király, hazánk apostola!

„Népet keresztény hitre térítette...”
Szabadhitű nomádok voltanak
Mi őseink s Habsburgok ünnepére
Galambfőér locat áldoztak.
A nemzet ősi vallását elhagyta
S az üdvözítő jellehez pártola...
Légy áldva, áldva, mindörökké áldva!
Dicső király, hazánk apostola!

„Törvényt hozott ő nemzete javára...”
A szent igazságok szent embere,
Szegénynek, dúsnak egyaránt megadta
Jogát, a bölcs király aranykeze.
„Igazság!” volt kivésre paizsára
S e címerért vitézül harczola...
Légy áldva, áldva, mindörökké áldva!
Dicső király, hazánk apostola!

„A pápa szép jutalmat küldte neki...”
Hitértéért egy koronát,
De Isten elszólta őt magához,
Hogy glória körítse homlokát!
S mint lenyugró napot az éj: a nemzet
Királyáért akképen gyászola...
Légy áldva, áldva, mindörökké áldva!
Dicső király, hazánk apostola!

„Szent jobb kezét ereikéjéknél őrzük...”
Nyolcszázadé repült el bár tóra,
De az idő kegyes a szent iránt és
Nem pusztítandja el kezét soha!
Szent jobb kéz! légy te árva nemzetünknek
Setét napokban édes gyámola!
... S légy áldva, áldva, mindörökké áldva!
Dicső király, hazánk apostola!

Bálintffy Bálint.

égig magasztaltam, hogy a világon neki van leg jobb szíve és nekem van legjobb nagybátyám.

Ezután ismét belenyúlt zsebébe, s előm tartotta beszorított markát és felszólított, hogy találjam el: mi van benne? Én persze találgattam s gondolkodtam, hogy mi a manó lehet benne? mig egyszer véletlenül egy bankjegy sarkátpillantottam meg ujjai között, s azonnal eltaláltam.

— Fránya gyereke, hogy eltalálta; fogadni mernék, hogy eltalálta; fogadni mernék, hogy az ördögökkel cimborál, — mondá Pali bátyám csodálkozással, — ne, legyen a tied.

En pedig zsebre dugtam egy ujdontat új tizforintost.

De ennyi elég lesz egyszer, gondoltam magamban: esakhogy most meg hogyan szabaduljak nagybátyámtól? És... megtaláltam a módját.

— Te Pali bácsi! Most veszem észre, mennyi fehér haj van a fejedben.

— Ki kérdezte? — rivált rám, — pusztulj el előlem ilyen-amolyan, mert kihajítlak az ablakon; adta lezengője! Jani! hozd be a pus-kámat!

Ez már ez inasnak volt mondva. Én kaptam a kalapomat, rohantam ki az ajtón, miközben majdnem neki mentem a falnak; nagybátyám pedig vette a puskáját, amely töltve volt, s azon pillanatban utánam... elment vadászni nyulakra, én pedig leányiszvekre.

Szomszédunkban volt egy barna kis leány, átesontam hozzá bátyám haragja elől, s beszélgettünk sokat, ... sokat. Vége pedig az lett,

A csáktornyai önk. tűzoltó-egylet tíz éves fennállása- és zászló-avatási ünnepélyének programja.

Aug. 19.

I. d. u. 3¹/₂ órákor az összes tűzoltóság kivonulása az induló házhoz, élükön a zenekar. A vendégek elszállásolása.

II. d. u. 5¹/₂ órákor a kürtösök egybe hívják a tűzoltókat. Gyülekezés az őrnyán. A szertár és az iskola mellett levő vert vascső-kut bemutatása.

III. este 8 órákor ismerkedési estély a „Fehér Galamb” kertben. Beléptidij 30 kr. — Két zenekar játszik felváltva. A varasdi zenekar és a helybeliek. 9¹/₂ órákor fáklyászene; indul az őrnyáról; szónoklat a zászló-anyánál. — A kertben tűzijáték. — 11¹/₂ órákor takarodó.

Aug. 20.

I. Reggel 5 órákor **ébredtő**.

II. Reggel 8 órákor az őrnyán gyülekeznek az összes vendég és helybeli tűzoltók és pártoló-tagok. 8 óra 10 perczkor a hid-utcán keresztül felvonulás a gabonaterre községi elemi iskola itt a működő tagok félkört képeznek, a választmány és a pártoló-tagok az elnöki emelvény mellett (jobb és balról) helyezkednek el. Itt fogadja a vendég tűzoltókat Ziegler Kálmán egyleti elnök a csáktornyai önk. tűzoltó-egylet nevében, Csáktornya m. város nevében pedig Prusacz Alajos városbíró. — Ezután Ziegler Kálmán egyleti elnök az ülést megnyitottnak nyilvánítja; felolvastatnak a 10 évet kiszolgált tűzoltók nevei s a parancsnok a szolgálati érdmet mellükre tűzi.

Innen felvonulás a templomterre. A küldöttség indul a zászlóanyáért és koszorúshölgyekért, a kiket a templomba vezetnek. Isteni tisztelet. — Ennek végeztével ki a templom-terre, hol az egyletek ily sorban fognak elhelyezkedni: 1. Nagy-Kanizsa. 2. Lenti. 3. Légrad. 4. Mura-Szerdahely. 5. Nova. 6. Csáktornya.

A meghívott vendégek, a választmány és a pártoló-tagok az avatandó zászló körül gyülekeznek.

Mihelyt az elhelyezkedés megtörtént, melyet a rendező Szeivert Antal alparancs-

nok jeleztet. Csáktornya város polgárságának nevében Margitai J., Nuzsy M., Neumann József, Pecsornik Ignác, Prusacz Alajos és Deák József átnyújtják a zászlót az egylet elnökének, ki is azt rövid szónoklattal felavatja; s miután a felavató beszéd után közvetlenül, a zászló-anya Sárosi Lászlóné urhölgy a szalagot a felavatott zászlóra felkötne, következik a szegek beverése még pedig a következő sorrendben:

A zászló-anya, a megye, város, gróf Festetich Jenő, Pecsornik János t. elnök, Ziegler Kálmán elnök, Sárosi László alelnök, Grész Alajos parancsnok, Szeivert Antal alparancsnok a vendégek; a koszorúshölgyek, a választmány és 5 működő tag.

Ezen ünnepélyes actus alatt, midőn a koszorúshölgyekre kerül a sor, a rendező jelzésére a zenekar a Hymnust játsza, s a mint a sorrend ki van merítve, a zene elhallgat, az egylet elnöke felemeli a zászlót és átadja az egylet főparancsnokának Grész Alajosnak, ki is lelkesítő szavakat intézve a tűzoltó csapathoz, átnyújtja azt a zászlótartónak Griffaldinak. A zászlótartó Griffaldi pedig Kooz Ferencz és Klika Ignác tűzoltók kíséretében a koszorúshölgy elé viszik a zászlót, a ki ezt felkoszorúzza; ezután a nagy-kanizsai egylet 2 tag kíséretében zászlójával a kijelölt koszorúshölgy elé, s utána a táblás egyletek: Lenti, Légrad, Mura-Szerdahely, Nova, 3—3 tag szintén a koszorúshölgyek elé mennek, s a koszorú átvétele után helyükre visszatérnek.

Midőn minden egylet elnyerte már a számára kijelölt koszorút, úgy a helybeli, mint a vidéki egyletek először a felavatott zászló körül, utána a zászlóanya és koszorúshölgyek előtt tisztelegnek; ezzel az ünnepély véget érve, a koszorúshölgyek a zászló-anya vezetése alatt s a Rákóczi-induló hangjai mellett, kísérve az összes tűzoltóktól lakására (Grész-féle ház) kísértetnek. — A tűzoltók az őrnyára.

IV. Disz-ebéd Szeivert-kertben, a 1 ft. 50 kr. — Számozott jegyek osztván ki, mindenki a kijelölt (számozott) helyet foglalja el. Itt a csáktornyai zenekar játszik.

V. D. u. 4 órákor diszgyakorlat a tem-

plomtéren. Ennek végeztével kivonulás zeneszóval Szt.-Ilonára. Beléptidij 50 kr. — Ételek s jó italokról gondoskodva van. de úgy itt, mint a „Fehér-Galamb-kertben” minden előre fizetendő. — A tűoltók számára külön asztal rendeztetik. — Két zenekar játszik.

Táncrendezők: Sárosi L., Neumann Bernát, Pecsornik Károly, Benedikt H., Móses B., Novák F., Babics S., Hanzsel J., Jeney Gusztáv.

Tűzi-játék rendezők: Cvetkovics Antal, Mastnak J., Griffaldi

Zászlóanya: Sárosi Lászlóné, szül. Grész Gizella urhölgy.

Koszorúshölgyek: Baumhack Anna, Benedikt Fridrika, Fejér Emma és Gabriella, Lescsanec Antonia, Matanovics Károlina és Etelka, Novák Józsa, Neumann Malvin, Prusacz Paula, Pulai Emilia, Rosenberger Regina, Szirley Irma, Szigeti Örszi, Simics Viktoria, Zechmeister Malvin.

A bejelentett tűzoltó-egyletek küldöttjeinek névsora:

Lenti: Horváth Győző, Bezlanovics Lajos, Tüske József.

Légrad: Szilvágyi Gyula, Kuzmics Ferencz, Friedfeld H., Mistét István, Murkovichs Ferencz.

Mura-Szerdahely: Ehrenreich Nándor, Robb József, Vinkó György, Rosenfeld Jakab, Bakacs Antal, Kaczun Ignác, Novák Iván, Vugrinecz Iván, Novák Bálint, Gaal Vendel, Kontrecz Ferencz, Tersztenyák András, Robb Antal Ifj., Szabol Ádám, Baráth Miska.

Nagy-Kanizsa: Hencz Antal, Lengyel Lajos, Sallér Lajos, Rothmann Béla, Brinner Mihály, Sável János, Ábrahám Zsigmond, Jack Ede, Nádor József, Rosenfeld Lajos, Horváth Boldizsár, Stern Sándor, Weiss Sándor, Kessler Lajos, Kaiser József, Sattler Károly, Muzikár Vincze, Rothmann Menyhért, Hartmann Ignác.

Nova: Botka Ferencz, Guttmann Gyula, Petanovics György, Csizmazia György, Verhár G., Zsoldos József.

hogy én fülig szerelmes lettem e kis angyalba, s alig vártam azt az időt, hogy oltárhoz vezethessem. Pedig messze volt még az a pillanat; azért mit volt mit tennem; imádkoztam, hogy az úr Isten mentse meg őt az udvarlókól s tartsa meg számomra. De ami elég furcsa, csókot nem adott soha; azt mondta: majd ha megő a bajusom, akkor ezrével is, de most nem, mert a csók bajusz nélkül nem is csók.

En persze elbusultam magamat erre, s egy szomorú „Isten veled” után lehorgaszott fővel ballagtam a kávéház felé, hol már várt reám fél tucat magamféle ember. Ez kell nekem, gondolám Pinczér bort a billikomba! Czigány húzd, míg a hurodhan tart! S lett rangos mulatás; csengtek a poharak, sustorgott a pezsgő, harcogott a zene. „Azért a kis leányért!” — s fenéig üritettük poharainkat. Az nagyon természetes, hogy mindegyikünk a maga leányáért ivott, hiszen nem is deák, kinek szeretője nincsen; s „kinek szeretője nincsen, annak egy csep esze sincsen.” Mulattunk, míg tartott pénzemből, s mikor elfogyott, akkor jó éjszakát világ! Pedig hol van még a hónap vége? De nem estem kétségbe, nem vertem fejemet a falba, mert ismertem nagybátyám gyenge oldalát t. i. szerette a hízlegést. Azt is tudtam, hogy mire hazamegyek, arra már megbékül a maga kenyérén, lecsillapodik haragja, s nem neheztel rám, amiért szemébe mondtam az igazat.

Mikor hazamentem, úgy tettem, mintha semmi sem történt volna köztünk. Belépek a szobába, s amint bátyám meglátott, azonnal nyargalt felém, nyakamba ugrott és ölelgetett; azt gondoltam, hogy biz’ Isten meg akar fojtani, oly dühösen rontott rám.

— Servus te aranyos Palikám; édes fiam te! — mondá örömtelven

— No no! mi lett? Kérlek a nyakamat, a nyakamat, mert szükségem van rá, mert mire kötöm akkor a nyakkendőmet? Csak agyon ne szoríts! — kérlelém őt.

— Ihaj, tyuhaj! megházasodom; nézd csak néz és olvasd!

S örömben ugrált Attól tartottam, hogy meg kell kötöznöm; bizonyosan megütötte a „Haupttreffer”, azért van olyan virágos kedve, gondoltam. E közben elem tartott egy rózsaszínű levélborítékot, melynek címlapján a következő volt írva:

„Tek. Rábavölgyi Pál urnak.”

Helyben.

A levélen pedig az állt:

„Szeretem kegyedet végleheletig; iparkodjék, különben szüleim kényszerítésének kell engednem, s másnak kell nyújtanom kezemet. Maradok a sirig hive

Málnay Mariska.

Nekem sem kellett több. Nekiestem nagybátyámnak, hogy mi jogon merészelte feltörni a borítékot? Mert az a levél nekem szolgált, a kis barna leány küldte a szomszédából.

— Ez merő hazugság, — vevé át a szót nagybátyám, — hiszen, — hiszen világosan rá van írva: „Tek. Rábavölgyi Pál urnak.”

— Nos? és én nem Rábavölgyi Pál vagyok?

— Igen, de nem — tekintetes.

— Hja, szentem, ez már a deákoknál szokás, habár nem jogos.

— Vagy úgy? Ezt most hallom először. Ezentul majd én is úgy hívlak: tekintetes Rábavölgyi Pali öcsém.

De azért nem kaptunk ám hajba; bátyámnak elmúlt minden illuziója, megadta magát sorsának e szavakkal: „akkor hát nem házasodom meg.”

Különben még Mariska tied Mariska tied, lehet, ha elnyered tőlem. Gyere, tartlizzunk egyet! Bankban a kis Mariska leend, ha megnyered a játékot, lemondok róla.

— Becsületszavadra mondd?

— Igen!

— Add a kezdetet rá!

— Köszönöm, arra nekem is szükségem van; különben oszd a kártyát!

Játszottunk. Bátyám annyira gusztálta kártyáit, hogy az izzadság gyöngyözőtt homlokáról és... mégis megnyertem őt.

— Bolond szerencse keringet téged te gyerek, — szolt hozzám nagybátyám.

— Mondasz ám valamit!

— Borzasztó! Nekem sem a kártyában, sem a szerelemben nem volt még szerencsém.

— Dehogy! hátszerelmes is voltál valaha? Aztán ki volt az a boldog halandó, a kinek képét szivedben rejtegeted?

Erre nem felelt; de az arczán legördülő könnyekből gyanítottam, hogy fájó hűrt érintetem meg szívében fenntebbi kérdésemmel, s azért nem is faggattam tovább, hanem felkeltem az asztal mellől, s őt otthagytam gondolaiba merülve.

Elmúlt a szünidő, én mentem tanulmányaimat folytatni. Ha pénz kellett, csak nagybátyámhoz folyamodtam, s ő mindig segített erszényem baján; nekem pedig, de minden diák-embernek is jól esik egy kis apró pénz.

Egyszer feketepecsétet levelet kaptam bátyámtól. Nem tudtam, hogy minő gyász érhet az öreg urat, azért mohón törtem fel a levélben a következőket írta hozzám:

„Egyetlen örömem, Pali öcsém!”

„Egykor azt kérdezted tőlem, hogy szerelmes is voltam én valaha? Igen; még pediglen úgy szerettem egy lényt, hogy életemet kész voltam érte föláldozni; s ezt meg is tettem, mert mire levelem kezéhez jut, arra már reám borul a szemfedő, minthogy a veriakai párban fekete golyót húztam azért, mert őt kímélhetlanul szerettem. A dolog mibenlétét lásd alább!

Ketten szerettük azt az eayet, s azért egyikünknek pusztulni kellett, ha a másik háborítlanul birni akarta őt.

De nem fűzöm tovább e szomorú történetet. A húsz év, mit kitűztünk, holnapután befejeződik, s épen mikor levelemet olvasod, tán azon pillanathan pisztolylövessel véget kell vetnem életemnek. Téged nevezlek ki örökösömnek, élj boldogul, tiszteld emlékemet!

Id, Rábavölgyi Pál m. p.”

„U i. Mihelyt levelemet veszed, azonnal jöjj, s gondoskodjál tisztességes eltakarításomról. Isten veled, tedd boldoggá Mariskádat!”

Képzhetni az én fájdalmamat. Mint az örült, siettem a legelső vonattal Budapestre. K... re, s rohantam bátyám lakására.

Az udvaron senkivel sem találkoztam. élő lényt még csak nem is láttam; halotti csend honolt az egész lakásban. Fájdalomtól megviselve mentem nagybátyám szobájába, s őt ott, találtam a vén karosszékben hanyatdőlve, sűrű, átláthatlan füstgomoly között — pipázva.

Bátyám mosolygott, ahogy meglátott miközben felemelkedett a székből s egy levelet húzott ki zsebéből, melyben ellentele visszaadta őt az életnek.

— No Pali öcsém te sem mégy ám többé Budapestre, — szolt hozzám örömittasan, — honn maradsz, s azt a kis Málnay Mariskát — dictum, factum — oltárhoz vezeted. Ujra akarok élni. Amit levelemben irtam, annak minden betűje igaz, tehát az is, hogy örökösöm vagy.

Novák Mihály.

Dobro došli!

„Malo rukah, mala je i jakost.“ — Društvo, druženje, to se razvija iz same prirode, kak takaj i drugih jezero stvarih iz nje izvira. Mravlje, ptice, a i druge živine spravljaju se skupa, druže se, ter činiju društva. Iz toga se vidi da prez društva néga nikaj, — i da je človek prez društva drévo na pečini, koje iznikne, iztira steblo, razvija svrže, precvete, nedonese sada i tak pogine. Pak tak i človek za dva tri dneve, a potli niti spomenka više. — Treba je anda se združiti, ter nekaj včiniti za domovinu, za občinu, — u kojoj človek živi, ili za kakvo goder občinsku stvar, a to je pravi cilj človečjega bitja ovde na zemlji. — Društva ima mnogo i svakojač-kih, ali za nas najbolše najpotrebneše i najhashoviteše je društvo »ognjogasno«.

Vnogopoštuvani čakovečki stanovnici prevideli su pred nekoliko ljetmi od kakve potreboće je društvo ognjogasno, dospomenuli i spravili su se skupa, ter s ljepimi rečmi Večnomu Bogu na slavu, bližnjemu na izbavu — nut den denes već svetiju svoj deset ljetni obstanek.

Da bude ljepši spomenek toga njihova voga obstanaka — u njihovoj srca zasadijen, — bude 20-ga augustuša ob 8 vuri na žitnom pijacu delenje medailah onim vrdnim ognjogascom, koji su već 10 ljet pri tem društvu kotrigi bili, a za tim ob 10 vuri bude sv. meša i blagosavljanje zastave.

K toj svečanosti dojdeju ognjogasna društva iz Priloka, Legrada, Murskoga — Središća i Kaniže.

Na taj ljepi sastanek i svečanost dojd- dućim društvam ognjogasnim kak takaj i drugim gostom kličemo srčeni »Dobro došli.«

Prigodom deset ljetnoga obstanaka čakovečkoga ognjogasnoga društva, i blagosavljanje zastave — bude sljedeći red.

ZABAVA.

Slava Medjimurja.

(Pesem domorodna).

Motto: Domorodni navik budí čerov;
Ar jedino onda budeš srećen,
Ak' nju budeš ljubil svako doba,
Od zibke ter, sec do temnog groba.

Medjimurec sem! I rad sem tomu,
Da za Medjimurca svi me zovu;
Ar držim si to za preštimanje,
Da sem ja sin ove zemlje slatne
Medjimurje naša zemlja lepa
Racna je i jako plodovita;
Polja puna s klasom žitrodunim,
Strigorska pak gora s vinom dobrim.
Drava Muru pri Legradu brati,
Ljubar proseć Magyaror s Horcati.
Čirkeica s „Bregom Sreto gjurjskim“
Kaštel pozdraclja s Humkom Prslaskim;
Drugi pak bregi gornjega kraja,
Milo gledaju stari grad Zrinja,
Koj dobljene vudarce od Turka —
Nebu pozabil do sudnjeg danka.
Drava k Dobravi hrabro se vine,
Nit se kaj plaši slabe fušine;
Kotoriba pak Muri neverje,
Da se nit na nju već neogledne.
Trnava dagod s Štajersku hodi,
S velikom silom dimo dobrodi.
Medjimurske to su vode slatne,
Ke od daleke k nam dojdju strane.

Medjimurec sem! I rad sem tomu,
Da za Medjimurca svi me zovu.
Medjimurje je magjarska zemlja,
Čakovec je bil grofa Zrinja. — grad
Mikloš Zrinji, drugi Leonida,
Koga slavi svega sveta knjiga,
Obrani tel verni v turski sili.
Pak kaktigod Hector junak grčki.
Troje grada veliki obranitelj,
On je Siget obraniti hotel;
Za domovinu cumrl je junački.
Slava mu po sv. Jeleni se ori,
Gde su tihi Pavlinovi bili dvori;

Dneva 19, meseca Augusta:

I. Po poldan ob 4 vuri bude čekanje na Banhofu, po željeznici dojdjućih gostov

II. Ob šesti vuri bude pregledavanje ognjogasnih spravah.

III. Ob osmoj vuri budn u vrtu k belomu golobu — spoznavanje i zabava. Ognjogasci koji dojdju u svojoj službenoj opravi neplatiju nikaj, drugi pak gosti bude platili ulaznine 30 kr.

Augustuša 20-ga.

I. Ob 5 vuri u jutro bude budnica, pred bandom bude išel jeden od el ognjogascov.

II. Ob 8 vuri u jutro bude u ognjogasnoj kasarni postanek, a za tim odlazek na žitni piac. Ovdí bude pod prostim božjim nebom svečana sednica, pri kojoj se budu davala odlikovanja deset ljet služecim ognjogascom. Od ovud bude išel odbor po mater od zastave, i po svatevce.

III. Ob 10 vuri pred poldan bude svečani odlazek na cirkveni piac, i u cirkvu gde bude blagosavljanje zastave.

IV. O pol jedni vuri po poldan, bude svečani obed na vrtu gospona Seiverta. Vsaki plati za obed 1 for. 50 kr.

Karte za taj svečani obed moreju se kupiti pri gosponu Todoru, dneva 19. Augusta do 4-te vure po poldan.

V. Ob 4-ti vuri po poldan bude na cirkvenom piacu svečano vezbanje.

VI. Ob 7 vuri po poldan bude odlazek k sveti Jeleni, sljedećim programom:

- Odlazek s muzikom.
- Plesna zabava.
- Na večer ognjo-zabava.

Ulaznina pri svetoj Jeleni je 50 kr. Ognjogasci u svojoj službenoj opravi neplaćaju nikaj.

Ognjogasno društvo k toj svečanosti pozivlje stanovnike varaša Čahovec i iz drugih mestah.

Svečani odbor.

Na Štefanje.

Rezvijaju se opet narodne zastave, varoši i sela zaoděva se u svetečne oprave. posvud po orsagu našem pripravljaju se na osobito svetkovanje; približuje se dan or-

sačkoga velikoga slavja, pri kojem veseli se jeden narod jezeroletnomu svojem u ob- stanku.

Dan prvoga i velikoga našega kralja, svetca i apoštola opet je nadošel. — Bilo bi zvišega spominjati povestnica dičnoga sv. Štefana; znamo, da je to bil onaj muž, koj je u velikoj svojoj pobožnosti i oštrom, pogledu u budućnost, zam slil presrećnu ideju, po kojoj nakanil je narod svoj srećen i blažen napraviti. Velikim svojim oštroum- jem videl je on, da narod nyegov samo on- da srećen bude, ako odhiti poganske krive kipe ter se k bogu pravomu obrne, zato je sve svoje sile i čelu kraljevsku uglednost i moć na to hasnoval, da narod svoj pokreti. I kaj je pobožni taj muž pred tolikimi lět- mi zamislil, to se dēdenes sve na las iz- punjava. — Prez vere kršćansko bil bi nar- od magjarski med silnimi valovi europej- skih narodov zginul prez glasa baš tak, kak se jedna kapljica, spuščena u zburkano morje prez traga zgubi. U veri pak krš- ćanskoj domovina naša lepo cvete, narod magjarski silnim korakom napreduje u sva- kom pogledu, za kratko dostigli smo sve one, koji su se najljepše razvijali i jačili on- da, kada smo mi, prelěvajuc krvcu za krš- ćantvo — iznemogali i slabili.

Vezdašnia naša orsačka izložba, koju stranskih orsagov vućeni ljudi na šerege pohadjaju ter se čudiju, kak smo mi u tak kratko vrēme toliki napredek včiniti mogli, najljepše nam je i živo svedočantstvo, da naše orsačke uredbe na čvrstom i sigurnom temelju stoje, ter da već nismo med zadu- jimi, nego med prvimi narodi Europe!

Pri tom velikom narodnom svetkovan- ju nemore pošten domorodec u zakutku os- tati, svaki se žuri dēlnikom biti narodnoga svojega slavja, zato i mi dragi Medjimurci, koji smo navēke verni sini magjarske na- še domovine; zaognimo se i mi na ov le- pi dan s najljepšim kepenjkom kršćanskoga čutenja ter s oholnostju izajdimo pred svēt i odićimo i preslavimo ovaj dan tak, kak to vera naša i pristojnost krstjanska zapovēda.

Svi nemremo prisutni biti pri onom sjaj-om svetkovanju u Budapeštu, ali sva- ki i najsiromašneši gospodar more si pri- praviti u svojem selcu, u svojoj cirkvi, pri svojem mākār kak 'siromašnom stolu

dal mu je vse kak se je dogodilo. Otec je na to rekel dečecu, da se zato nehodi na sv. firmu da bi dare dobivali, nego čisto zbog drugoga zroka. — tulikajše ga opomenu, da naj taki ide u kaš elj k obedu, ar bi drugač koštati mora! kakvu moć ima palica. Grof se jako veselil, i toga maloga gosta je taki obpeljal u ližu, gde je lič za 10 person prestro. Posadi ga k stolu, i rekel mu je da bi jel. Dečec, ki je grofu vse izpripovedal, rekel mu je i na zanje, da ga je sram jesti. Grof je na to vun otišel, nego je iz vuna pazil toga svojega gosta. Dečecu je vtek išo jelo, i jednu kupicu vina je zpil, u tom, kak je kupicu, zdigel, pod kupicem spazil je jed- nu skup spravljenu desetaču banjku. Pregledal je toga kipeca i nazad ga je na mesto del. Na to je grof došel nuter, pak je zapital dečeca, da zakaj je ne v žep del toga kipeca, — na to je dečec odgovoril, da on nie mogel znati jeli je to njegvo. Vura u kaštelju e vudrila 3 vure, Grof je onda zapovedal, da kaj je n des- t ta- njirov kolačov, naj mu i s desetimi flašami vina skup spakaju, a njemu pak je rekel, da peneze pobere, koji su pod kupicami, — pak to si naj dimo nese kakti kaporu. Radost mu se je vidla na licu nad tim, nego i ovih devet, kad su za to zeznali, držali su se tak, kak da bi već drugi liter octa morali piti.

Nekaj za kratek čas.

Vu jednom varašu bil je rešt jako u zlo- čestom stališu, da ga je treba bilo popraviti. Zato je bil poslani ta, jeden varmeginski službenik (činovnik) da vse pregledne, kaj je treba. Kadu je došel taj činovnik tam, taki je išel na va- raške hiže.

Gospon varaški sudec imei je prav onda mnogo i silnoga posla, pak zato je zaprosil činov- nika, da mu oprosti, kaj ga nemre on sam spre- voditi u rešt, već naj dopusti, da pandur jo vućini, i tulikajše ga zamoli, da bi potle, kak već posla zviši, — k njemu došel na obed. To je rekel i pozvoril je, i eto pandura. »Janči- rekel je panduru — »odpeljaj toga gospona u rešt!«

Kapčica pako nigdar nezabi,
Da je čuvala ostanek preslaci.
Jošće jeden na jakosti slatni
Junak Malikóczy Mikloš zvaní.
Komu para zabadao bi iskal . . .
Slobodno „naš Samson“ bi se pisal.
Grad Lapšina spomenek mu čuva,
Seaki s očmi dobro mu naj muštra
Silnu kak ruku, kak buzdorana,
S jakostjum koje tulkog poštnja
Zadobil si od Gjureje Zrinja.

Medjimurec sem! I rad sem tomu,
Da za Medjimurca svi me zovu.
Medimurje mesto glasovito,
Gde se znanost širi temeljito.
Sreti Rěmuš „Mudrec Medjimurski“
Po porodu je bil prav štrigorski.
Silno znanje enogoga jezika,
Željenj sveto pravog srećenika;
Dok je živel bil je čudo pravo,
Po smrti zadobil rećnu slavu
Medjimurec sem! Hvala bud bogu,
Da svi za Medjimurca me zovu.
Još i onda, kad me smrt pozove,
Da se 'z domorina pričam ore,
Naj orak mi zadnje reči zrone:
„Medjimurec dično ime moje!“

Pottlachnik Anton.

Kaštigovani bermanci.

Vu jednom mestu bila je sv. firma. Više familijah išlo je k tam stanujućemu grofu prosit da bi deci na sv. firmu bil kum. Desetim mol- telom izpunil je želju, i mesto sebe poslal je jednoga svojega službenika, da bi ga pri tom činu zasupal, — kaj je i ov včini. Kada se je sv. firma zvršila, rekel je ov službenik ovim desetim dečecom, da bi ob 2 vuri popoldan došli u kaš- telj, tam bude vsaki dobil jednoga kipeca i čislo. Kad je taj gospon otišel, držali su ta dečarci sesiju, i tak su med sobom dokončali, da po takov dar nejdeju u kaštelj. Jednoga jagara sin je takaj bil med ovimi desetimi, kad je dimo došel pital je svojega oca kaj čineći, i pripove-

najlepšu svetkovinu. Naj to vide naša de-
cica naj se od nas navčiju čistim srcem
poštovati i svetiti veliki taj dan ter da spo-
menek svetkovine ove od vnuka na vnuka
prelazeć, za navéke ostane kak jeden ne-
razvezljivi i neoskvrnljivi zavet, kojega je
sveti naš apostol Štefan s Bogom sklopil
onda, kada je nas na kršćansku svetu veru
pripelal i vu obrambu pravoga Boga za na-
véke preporučil.

D e l o .

Poleg nas vu susedstvi je stanujal je-
den bogati gazda. Jedenput je došel jeden
mladi dečak njemu dara prosit. „Kaj, veli
gazda tebe je ně sram prositi?“ — Gos-
pone! nigdi nemorem dobiti delo veli on. —
„Pri meni bndeš dělal! rekel mu je Imra
gazda. Tam na levi strani dvora fe jeden
klafter dru, ova drva budeš z nosil na dešno
stran dvora, i zato delo budeš dobil jeden
forint!“ Za nekoju vuru je dečak delo zgo-
tovil, Imra gazda ga splatil, i reče mu:
„Ako niti zutra nedobiš nigdi de a, onda na-
zad dojdí k meni!“ Mladenec je drugi den
pak k Imri gazdi došel, rekući: „Gospodine
ja nisen nigdi mogel dela dobiti. došel sem
k tebi, kak si mi ti rekel.“ Imra gazda je
vezda ona drva koj je mladenec, včera na
dešno stran znosil, na levo stran dvora dal
znositi. Kakje delo gotovo bilo Imra gazda
ga je splatil. Još nekoji dan je to tak trpelo,
kaj je mladenec drva z leve setrani dvora
na dešno, — a z desne strani dvora, na
levo stran nosil. Jedenput kak je dobil svoju
plaću, već ga je ne bilo nazad dělät, makar
mu je plaća jako dobra bila.

Imra gazda je na to ovo rekel! Ne
pošteno je takvo plaću gori zeti, koju nesmo
zaslužili, i neje smieti na prošnju batriviti.
„Na zadnje on mladenec koj je drva
moral nositi, već se je navolil takvoga dela
koje něma hasna.

Kak su to vu seli počuli, ljudi su se
svi od toga spominali. Ali svi su se narav-
nali v tēm jednim, da je delo potrebit, i
ako ga nemamo, iskati ga moramo ne ruke,
v križ deli, pakna stolcu sedeti. I pre igrači
lehko moći v pešati, ar negda i igrača čuda
jakosti potrebuje. Delo švidgar hasna mora
čineti, ar žnjim něka napraviti očemo. Neko-
ji zemlju obdelavaju, a nekoji pak drvo ali
železo vun izdelavaju i. t. d. Sve to tak
zovemo, kaj neka plodiju. Nekoji s trгови-
nom živiju. Najveksa stran ljudih pak slu-
ži tak, da za njihove trude plaću dobiju.
Kak bi mogli dobiti kavu iz Brazilie ili pak
prpra iz Indie, ako nebi bila trgovina.

Činovnik se razišel od sudeca, pošel je za
panduróm i došel vu rešt i tu je pešel meriti,
risati, računati i pisati, a nije niti opazil, da je
pandur za njim zakljenul vrata i otišel. Kada je
svojega posla dovršil činovnik, hotel je otići, ali
glaj, — vrato zakljena! Moj beamter počme lupati
vikati, — ali vse zabadava; ter mé na zadu e
ně drugo preostalo, nego da se preda vu volju
božju. —

Dvanajst vur je odbilo, polne odzvori, gos-
pon sudec otide dimo, i tu pri dobro nakladjenom
stolu čeka si svojega gosta, ali njega něma.
Prešla je jedna vura, prešla druga, prešla je i
tretja vura, nu tomu gosponu ni traga ni glasa.
Gospon sudec kak da bi bil na iglah, ter si je
mislil, da bi se vu tom vremenu mogle već vse
hiže zmeriti, ne pak se nebi rešt. — A ktomu
vu kunji navek, da se bude, purica prejekla i
osmudila. Vezda mu je palo na pamet, nije li
morti taj gospon činovnik, kada je dovršil svoj
posel, morti zaboravil na njegov poziv, ter otišel.
— Pošlje taki po pandura, pak ga zapita: „Gde
je on gospon, kojega si odpeljät v-rest?“ Na to
pandur odgovori: „Na se nebojiju gospešin su-
dec, — nebude vušel. — Skorom je sam vrag
žnjega, viče, lupa i tuče po vratih kak da bi hotel
čeloga rešta zrušiti; ali vušel mi nebude!“ —
„Ti nesrečnik!“ vikne prestrašeni sudec — „kaj
si včinił, im si ne morti toga gospodina ...?“ —
„Zapr!, odgovori pandur. — Streia i pekel!
strašno! strašno!“ — počel je barekati sudec,
„kaj si Jarči obnored? — „Milostivni gospodin,
im ste mi sami dostojali zapovedati, da toga
gospodina vrest odpeljäm, pak sam i to včinił.“

Gospodin sudec, kojemu su potekle debele
kaplje znoja po čelu, odčezal e sam vu rešt,
ter je oslobodil siromaškoga činovnika, i jezero
put ga prošil za oprošćenje; nu po obedu rekel
je, da je ipak dobro, da je taj gospon nekoliko
vur bil vreštu, i tu malo ogledet, pak zato nije
niti opazil, da je purica bila dobro — osmudjena.

Sve to su počula i deca i med sobóm
su se ovak počeli spominati.

„Kaj moremo mi něka napraviti ako
se kaj pričemo dělätí?“

— Kaj morete vi napraviti? — veli
nato navučitelj koj je to počul Vi se de-
lo vučíte, i samo sdělom budete se mogli
gori držati, i hasniti vam i vašim herbim.
Ja delom: vas vučim; doctor dela ar be-
težne vrači. Nekoji pak takve stvari dělaju,
skojimi si morete vreme zeti, da nemate škole.

Ali je to istina, pitalje jedenput ov mla-
denec, da je pšenica sama od sebe zrasla?

Istina, veli navučitelj smešno, toje vu
onim vremem bilo da je, pšenica sama tebe
požela, da je sama dišla vu melin, kaj bi
se tam semlela, pak onda, daje měla kruh
postala bez mesenja i prez ognja.

Onda je bil zlati svet? pita mladenec.
Zasegurno!

Im vidimo da drva samo odsebe ras-
teju, veli jeden sused.

I to je istina veli navučitelj, ali kak-
voga sada imaju one? male, prez svakojač-
koga smoka. Ako hočemo da budu dob-
roga sada donašale, onda je moramo vce-
piti; ali to sve delo košta.

I pšenicu moći je vcepiti? — pita
mladenec.

— Ne, veli navučitelj, nego zemlju mo-
raju naj predi pognojiti, nato zorati i se-
jati z najbolšega silja. Ali to sve je jošče
ně dosta. Ako němo velike i svete lati do-
biti jošče čuda dela potrebuje, i samo tak
mi moremo z žitka kruha dobiti. Ako zem-
lju nebi obdelavali, i onda bi něka malo
zarslo, ali to nebi bilo dosta za sve ljudi.

Onda, veli k tomu mladenec, niti hiže,
knjige niti nikaj nebi bilo, ako je nebi zgo-
tavljali.

Toje istina! — zaviknuli su na to svi
ljudi koji su skup bili.

Vidite nazadnje veli navučitelj, da kak
jako je potrebno delo, prez dela nebi ime-
li opravo i jezero potrebitnih s stvarih ko-
ja je jedna od druge na vekši hasen ljudih.

Mladenec se zmislił na sve reči koje
je čul, najedemput zdihavati počel: „Da de-
lati jako tēr!“

Za istina negda je jako težko dělät,
veli navučitelj; ali to samo oni sčaju koji
su leni.

A lenost je grēh—veli nato mladenec.

Tak je veli navučitelj i počel je dale
govoriti: Samo onu delo velimo za žmekho
koje dělät nečemo, ali čuda jih je takših
koji iz srca i zradosjom dělaju

To pak kaj bi se pripetilo, ako nebi
obdelavali zemlju?

Od glada bi pomrli! veli mladenec.
Ako nebi dělali hizu, ako nebi dělali
opravu? veli navučitelj;

Zmrzli bi vu veliki zimi!

Ako betěžne nebi vračili čuda bi njih
bilo. ako decu nebi školali, svet bi jako za-
ostan bil — Z jednom rečjom svi oni koji
dělaju makar s pametjom makar s rukom,
poštovati, i daruvati je moramo.

Ako je lenost grēh, onda delo jako
dobro činjenje veli mladenec.

Tak je — Veli navučitelj. — Delo
něgda jako veliko težkoću potrebuje, ali
zato moramo dělät. Delavec dela hasen
sebi. Stareši su dobročinitelji svoji deci.

Ali zakaj plačaju za delo? pita mla-
denec

Ono delo koju platiju je ně dobroči-
njenje nego hasen, — veli navučitelj. Dob-
ročinjenje rado imamo ali moramo znati
da ono dobro koje nam što napravi, mora
se nazad povrnuti, kaj je hasnovito ono s
hasnovitom se mora povraćati.

Tinjajuća žerjavka.

— Pripovest. —

Odložila je knjigu na kvir obloka, malo
zatim spusti sedu, ali još uvek lepu glavu na
odprte strane knjige i vudri v dirljivi plač.

Glasno njoj jecanje našlo je odziva vu tihi
samoći male hižice.

Plačućim glasom odziva se mali stanov-
nik turnaste hižice — ptica pevačica; debele
suze roni parom zasopljeno steklo obloka; plačuć

evili goreće drvo kamina, — još i suze na steni
visjećega kipa Marije sve niže i niže se spuščaju.

Plače se tu vu toj hići sve, sve...

Hej, pak kaj je zrok tomu, da je Cence
šestdeset lēt stare devojke srce još uvek tak
čutljivo bilo!

Am se je i vezda nad tudjom nesrećom
plakala!

...Bila je jedanput. — zdavnja je već tomu
— jedna devojka, jako lepa devojka. Sree njol
je pravo zlato bilo, duša sama ljubav. Videj
nju je jeden vitez, mlad liep vitez i zarobil je
devojkino zlato srce i zaljubljeni jeden vu dru-
goga! Vuni pod mirisnim satorom zelene šume,
ljubiti se je od njih vučil prevrtljivi veter i
krotka grličica O tak su blaženi bili! Kud su
oni išli livadna cvētna se na nje smēsila, pti-
čica je lepše popēvala ako je nje vidla... Ali
nije njih mogla dugo videti... Najedenput je
samo prestalo to veliko blaženstvo... Mladi vi-
tez je samo jedenput „S bogom“ rekel lepōti
devojkí. Zvala ga je domovina. Oprostili su
se... I nisu se vidli više nigdar-nigdar!

I lepa ta devojka počela je od dneva do
dneva vehnuti, leto za letom i izniknule su ruže
njene lepote, kakti listje vu jesen, koje se rešilo
sun ieu zelenu...

To je čēla iz one knjige teca Cence.

I tak se je razplakala nad žalostnom sud-
binom junakinje svoje pripovesti, prav kak da
bi se samo nad sobom razplakala bila...

II.

Glavu dignu, oči si zbrisu i počme se
siliti na smēh

Smejala se je nad vlastitom svojom be-
dastoćom

Kak njoj je vre mogel suze na oči izma-
miti taj čutljivi roman!

I na blagi njoj posmēh veseleštu pesmu
zapopēva stanovnik turnaste krletke; blažije
svetlo razprostirala je lampa spuščena vu sre-
dini hiže, veselím skokom poskakavali su amo-
retti na steklu lampe; i glasno su praskale
brastove skale na kaminu.

Am se još more nazad povrnuti zablū-
djeni vitez!

Stane se pokraj kamina

Ponudjäl se njoj na blizu jeden zibajuć
stolec s naslonjaćom.

Sedne si na njega.

Vu hiži gluh i tišina. Zdavnja se je već
ona privčila ovaj tihaj samopć!

Celo njoj je življenje tak rekuć ovakovo
mirno i tiho samuvanje...

Pogled njoj se je ondi zapel na tinjajuć
žerjavki, kak njoj zar pokriva sivi pepel

Vreme nije drugo kak mehen, koj drvo
življena pokriva

I opet njoj je on roman vibriral na duši.
I zakaj se nije mogla već osloboditi od njega?

Zakaj natezava dalje tu pripovest?

Ali pak pravolē samu sebe oplakuje
vu njoj?

... Bila je negda jedna devojka... Zagledel
se je vu nju mlad vitez, ah, vu istinu lep gje-
gjeran vitez... Zarobil njoj je srce, dušu... Vani
njim je mirisni sator zelene šumice ljubav na
veliko gojil... List jakoga hrasta septal njim je
od blaženstva... Večnoga-večnegā blaženstva...
I vitez njim je početna slova imena zarezal vu
koru debeloga hrasta... Lepa okrugla slova...
I jedno srce je izrezal okolo dna ova slova...
Oh kak su blaženi bili! Cvētna senokoša se je
samo njim nasmijavala, ptičice su samo njim
popēvale!... I najedenput gle! je samo izniknulo
to veliko blaženstvo... Oprostili su se... I devojka
je počela vehnuti od dneva do dneva... izniknule
su o lica ruže njene lepote... i sama je klebala
črez samotnu puščinu toga tužnoga življenja...

III.

Nagnula se je nap kamin da opet oživi
već-već Arnljivi plamen.

Prigne se po nekoju skalinu, da s njom
ogenj podpiri.

I kak je ovak jedno za drugim na ogenj
skeline hrastove metala, najedenput strašen se
krič iz vustih njo počul, kakti izraz velike i
težke boli.

Širom odprtim pogledom nkočeno gledala
je hrastovu skalinu, koja njoj se vu ruki na-
hadjala.

Dve slove bile su na nju vurezane lepe
okrugle slove i s jednim srcem obruljene.

Ah, jedno je njeno slovo bilo!...

A drugo?

On čije je ono drugo slovo bilo nepovrne
se više nazad nigdar-nigdar.

I na srce si pritisne svom vručinom tu
skalinu svedoka svojega negdašnjega blaženstva
i od srca plakati se začne.

I plačućim glasom odgovora njoj mali sta-
novnik krletke, suze roni od pare zatopljeno
zadno steklo obloka, plačuć edrali sklašina hra-
stova na kaminu, i suze na steni viseće Marije
sve niže i niže se spuščaju...

Priredil: A. Potlachnik.

HIREK

†
Slavina Sajost

megyénk szerelve tisztelt főispánját gyászolja Zalamegye közönsége. A gyász oly általános a nagy halott felett, mint a mily általános volt a tisztelet s szeretet életében. A megboldogult Muraköz szülötte volt; 1806-ban született Privislavcezen, egyszerű birtokos, nem szülöktől. Tanulmányait N. Kanižán s Budapesten végezte. 1848-ban a csáktornyai kerületet képviselte az országgyűlésen. Megyénk főispánjává 1880. évi november 19-én nevezetett ki, mely fényes állásában áldásos tevékenységet fejtett ki megyénk ügyeiben. Temetése augusztus hó 16-án délután 4 órakor Gelsén a megye előkelőségei s közönsége nagy részvétele mellett ment végbe. Muraközt többen képviselték a temetésen.

Éldás és béke a megdöcölő drága porain!

A csáktornyai kisdödvő egyesület f. hó 16-án tartott közgyűlésében kisdödvőnek a 6 pályázó közül egyhangulag Molnár Mária okleveles óvónőt választotta meg. A kisdödvő ünnepélyes megnyitása szept. 20-án leendő.

Hymen. Gaal Imre csáktornyai áll. tképezdei rajztanár f. hó 11-én vezette oltárhoz Ferencsik Mariska kisasszonyt Félegyházán. Áldás s boldogság kísérje az új házaspárt! —

A perlaki járásbíróság felállítására a külszöbön van, mert a magas minisztérium a pályázatot a járásbírói állomásra már ki hirdette. —

A muraközi jeles tanítók megjutalmazására Lázár Bernát szegvári földbirtokos, aki a tanügy iránti meleg érdeklődésének

és áldozatkészségének több ízben fényes jelét adta a megyei kir. tanfelügyelő urnak 300 forintot bocsátott rendelkezésére. Vajha pénzembereink közül sokan követnék e nem példát!

— Barátaim- és jóakaróimnak. Midőn Csáktornyáról végleg távozom, hogy új államomatomat elfoglaljam, szívem mélyéből mondom: Istent hozzád ot mindazoknak, kik barátságukkal vagy jó akaratukkal tisztelték meg. S mert egyenkint képtelen vagyok hálás érzelmeimet kifejezni, teszem ezt ezen az ut. n. Fogadják mindnyájan mélyen érzett hálámat jószágukért és elnézésükért azon kéressel: miszerint ezt számomra jövődében is megtartani sziveskedjenek. Csáktornya, 1885. aug. 12. Dr. Lázár Gyula a temesvári állami felsőbb leányiskola rendes tanára.

— A csáktornyai tűzoltók egyleti ünnepélyére adakoztak (folytatól): Molnár József 5 frt. Peczek György 5 frt. Fischel Fülöp 2 frt. Fejér József 1 frt. Stefaics Miksa 1 frt. N. N. 1 frt. Összesen: 379 frt 55 kr. A szives adakozók fogadják a tűzoltó egylet elnöke hálás köszönetét.

— A csáktornyai magyar nyelvi pót tanfolyam f. hó 17-én fejeztetett be. Ugyanekkor tartatott meg megyénk kir. tanfelügyelője elnökelete alatt a magyar nyelv tanképesítő vizsgálat. A 15 jelentkező közül 1 az írásbeli előtt visszalépett, 6 a szóbelin elégtelen osztályzatot nyert 8 épesített; még pedig: 3 jó s 5 elégséges eredménnyel. A pót tanfolyamon 39 horvát, vend s német tanuló iskolában működő tanító jelelt meg Zala, Vas, Sopron s Mosony megyéből ezek között több magyarul beszélő tanító a módszer elsajátítása végett. A pót tanfolyami hallgatók saját szorgalmukból a Hymnust és a Szózatot tanulták meg férfi négyes karra, melyet a bezáró ünnepélyen elénekelték. A kir. tanfelügyelő úr lelkes beszédében buzdította a tanítókat a magyar

nyelv tökéletes megtanulására és annak iskolájokban való buzgó tanítására. A kir. tanfelügyelő úr Csáktornyáról f. hó 17-én délután Nedeliczen az egyházmegyei tanfelügyelő úrral értekezett iskolai ügyekben. 18-án Stridóra rándult a városházának az állami iskola céljaira leendő megvétele ügyében. Stridóról Krizsoveczre ment a járási szolgabíró úrral a felállítandó iskola ügyében; f. hó 19-én pedig alsó Muraközben folytatta útját.

— Felsége születése évfordulóját Csáktornyan nagy misével ülte meg a közönség. Az isteni tiszteletet képviselve voltak a helyben székelő kir. állami, megyei és városi hatóságok, hivatalok, tantestületek s az uradalmi tisztség.

Beküldetett. Több csáktornyai polár megbotránkozott a városi előjáróság ama intézkedése miatt, hogy a vasúthoz vezető gyalogut végén lévő átjáró hidat, közvetlen a barakk korcsma elé helyezte. Nem értjük ez intézkedés okát? Miért nem hagyatott meg a hid régi helyén? Ez intézkedés által különösen hölgy közönségünk előtt a vasúthoz vezető út el van zárva, mert az még sem fér mindenkinek, hogy a barakka előtt ácsorgó örömlányok s tivornyázók mellett pirulás nélkül elmenjen. Többen.

— A zágrabi bismok érsek úr Eminenciája a csáktornyai önk. tűzoltó egyletnek zászlófelavatási ünnepéjére 40 forint volt szives küldeni, s a nevére kiállított zászlószeg beverésével Zabavnik Alajos helyettes plébánost bízta meg.

A marburgi katonai parancsnokság nagy zavarba hozta a csáktornyai tűzoltókat, hogy a zászlófelavatási ünnepélyre már felogadott katonai zenekart nem bocsátotta el az ünnepélyre s erről csak f. hó 18-án délelőtt értesítette a rendezőseget. A letiltó parancs a hadügyminisztériumtól származott. A rendezőség ennek következtében a varazdi városi zenekart fogadta fel.

Kaj je novoga?

†
Slavina Sajosa

na e varmegijje primeškomu a su 16 ga o. m. pokopali vu Gelsi. Čela varmegijja se žalosti za pokojnoga, koj je izvršten človek, dober otec i naše slavne varmegijje prvi činovnik bil. Pokojni je medjimurski sin bil; narodil se je vu Privislavcu 1806. leta. Vučil se je vu Kaniži i Budimpeštu 1848. leta je ablegat bil akovečkog kotara vu orsačkoj spraviš i. 1880. leta je bil imenuvan za primeškomuša, vu kojem stali u je do smrti svoji s poštenjem bavil svoje posle na diku naše slavne varmegije. Na sprevid njegov se je iz čela varmegijje skup izišlo ljudih, iz Medjimurja je takaj mnogih nazočnih bilo.

Vekivečni raj mu daj Bog!

Prilečki kr. sud bude na blizoma postavljen, kajti je visoki ministerium vre konkurza rezpisal za kr. sudca.

Zgorela gostiona. Iz Amerike se doznava, da je vu mestu Lasvigasu (vu Novom Meksiku) jedna gostiona zesvim zgorela. Veksi broj ljudih ne se je mogel osloboditi, te je vu sred plamena od strašnih mukah preminul.

Goreća željeznička kola „Szegedi naplo“ piše: malo je falilo, da se ne je nesreća zgodila na šinji magjarske željeznice. Od Budimpešte prema varošu Szabadka dohadjajuća željeznička kola za peršone vužgala se nad Nagy-Köröšem, te su stopro onda falingu opazili gda je dušeci dim natisnul na putnike i na njihovu viku podri su vrata, na kaj su putniki vun požurili. Tu su pričekali, dok su ognja pogasili i kotiče kolah oljem namastili.

Pogibeljno pokušanje. Nekoje Horbonji

Jožef, tezak pri željeznoj fabriki, pokušaval je jedino iz ale. kak gliboku vu gut si more komad željeza spustiti. Vu pogibelnom probanju izmekne mu se komad željeza iz ruke, te se vu gutu zastavi; na kaj se začel gutiti, te su morali pospraviti vu špital sv. Roka, gde je gutenje doistinu prestalo, ali željezni komad ne su mogli iz guta zvadati.

Pobunjena občina Vu mestu Szintye se je ovih dnevoov pobunil puk proti svojem notariušu. Narod je nahrupil na stan notariu a, te je hotel i cirkvu porobiti. Vu toj burnji počeli su na stran zvoniti, na kaj je iz Kisjenoja i Szent Anne skupna žandarmerija došla na lice mesta. Pri tom je došlo do mėsobne bitke iz med naroda i žandarov. gde su žandari te picami preboli i ranili dva stanovnike iz mesta Szintye. Izmed puntovnikov su devetnajst njih vu reit odpeljali. Pobunjenju dalo je zroka to, da je doti ni notariuš vzel na arendu zemlju, koja je bila lastovitost, nekojega purila, te je pravo hasnovanja onda stoprv vu valjanost štel priznati, da je prve nji vuživatelj iste vrédnosti vre žeti hotel.

Neprilika ruskoga casara. Da je ruski cesar s svojom familijom i s svitom putoval na dvorskih željezničkih vu Villmanstrand, vu casu kak je željeznica prehadjala prek mosta szalakkalachtškoga: najedenput se začulo veliko skripanje i trenje, te je i trešće odpadalo od tretjega vagona pak i jeden oblok z kojije opal je vu potok. Željeznica postoji, nu kvara nesu našli izvun vu koli svita cesarove; malo, te su i nekoji stražari mosta ranjemi bili. Zeznaviš to cesar, neje mogel zatajiti zvolovju i zapovedal je voziti. Ali je određeno već oštro iziskavanje zbog te neprilike, ar se misli, da je bil čin pokušanja proti cesaru, koji neje uspel.

Robljenje vu Kaloči. 11. meseca po popolnoći su četiri obružani razbojniki nasilno napali vu hižu Gintneza malera, ter su gospodara s hamriči i baltami sprebijali po glavi a ženu i kćer njegovu su takaj smatili deti u njegovomu pak ruku pretergli.

Žena je već hotela pri hiži se nahadjajuće peneze jim predati, ali na jedenput se je za ula vika na ogenj i za česa su nepoznani razbojniki pobegli. Žandari je već slediju.

Dvoje vumorstvo vu jednim dnevu Vu mestu Kovaszincz Aradke varmegijje ovih dnevah dvoje ljudih postalo aldov ljudskoga nasilja. Jeden aldov je občinski notariuš, drugi pak jedna od muža od družena žena, koju je lastoviti otec strelil. Od tih krvnih činov aradski listi ovak pišeju: Pap Todor kovasinski notariuš odpeljal se na polje da vidi žite. Kak se nazad vozil spustiju se dva hitci pistole iz kuruze, ali su sre om vu kola pogodili. Pr mda su ovi hitci znemirili notariuša, zmiril se nazad, te požuril dimu. Po poldne je i s sinom si navrnul se vu gostionu, stoječu naproti občinskoj hiži. Kakse je okolo 10 vure dimo vraćal, najedenput se od lese občinske hiže vu daljini od dva klafta odzvekeču dva strelaja i jedno za drugim, na kaj se Pap mrtev zrušil. Prvi hitac pogodio ga vu šinjek smrtno, te je notariuš samo to mogel izreči: Acum mis mort (vezda budem vumrl.) Zatim je još sigurna ruka drugiput spružila pištolu, i pogodila nesrećnika vu srce. Na viku pritom podignjenu šezalo se ljudstvo, ali su Papa mrtvaga našli. Sin alduvanoga, je vu čas nazad dobil nazočnost duha, te požuril vmoriteljem. Zatekel ga, zgrabil mu spuščeni škrljak i zgrgnul mu oružje, te ga s ovim vu glavu vu hrbet natukel: ali je on pobeg. Buduć da je sin nesrećnika vu vmoritelju spoznal nekoga Szekesana poljavana putil je vu čas žandare za njim, koji suga za vuru vlovili, koji se zbog stravljenih znamenjah neje mogel zatajiti. Zločinec je predvidno zaprt vu občinskom arestu, te je priznal svoj čin, samo zroka neće povedati. —

— Poštovanim čitateljima! Najveći del ovog broja naših novina je vu Kaniži bil tiskan i je mnogo tisk. pogreškov ostalo vu njem. Tomu je zrok, da nema vu Kaniži horvatskih štamparov. Mi smo sve učinili, da broj ov bez falinge izlazi, ali nije bilo moguće to brez horvatskih govorećih štamparov učiniti. Zato prosimo p. čitatelje, za opravak s pažnjom: Urednik

H i r d e t é s e k.

CENA ŽITKA.

Kuruza na vagi	6.30 — 4.40
Pšenica „	7. — — 7.25
Hrč „ „	6. — — 6.50
Ječmen „ „	6. — — 7. —
Zob „ „	6. — — 6.25

LOTTERIJA

Bpest 1885. 14. augustusa

18. 1. 17. 30. 70.

Szerkesztő: MARGITAI JÓZSEF urednik.

H i r d e t é s.

Tódor József

csáktornyai vegyes kereskedésbe

egy tanonc

VÉTETIK FEL.

A vállalkozók azonnal jelentkezzenek

Tódor József

kereskedésében.

1344 sz. tkv. 85.

Arverési hirdetmény kivonat.

A csáktornyai kir. járás bíróság, mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miként KUZMA GÁSPÁR felső kraljeveci lakosnak HORVÁTH JÁNOS gardinoveci lakos végre hajtást szenvedő ellen 136 frt. tőke s jár. iránti végrehajtási ügyében a nagy-kanizsai kir. törvényszék területéhez tartozó csáktornyai kir. járásbíróság területén lévő gardinoveci községben fekvő 22 sz. tjkvben A + 24, 968, hrsz. és a gardinoveci 318 sz. tjkvben A + 320 hrszamu, HORVÁTH JÁNOS fele részben illető s 318 frtra becsült ingatlanok s tartozékai

folyó évi szeptember hó 3-ik napján
délelőtti 10 órákor

Gardinovecz község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapítandó kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10 százalékát vagyis 31 frt 80 kr. készpénzben vagy az 1881 évi LX. t. cz. 42. § ában előírt évadékképes papirban a kiküldött kezéhez letenni, s többi feltételek a bíróságnál megtekinthetők.

Kelt csáktornyán a kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóságnál 1885 évi márczius hó 31-ik napján.

SÉRA ISTVÁN s. k.
kir. jbró.

272 1—1

HIRDETMÉNY.

TOPLEK IVÁN

ivánovecki lakos

k o r c s m á j á t

3 évre bérbe cshajtja adni

A bérbe venni szándékozók

f. évi szeptember 6-án délután 2 óra-

kor Ivánoveczen

TOPLEK IVÁN

== házánál eszközendő árverésen jelenjenek meg. ==

O G L A S.

TOPLEK IVÁN

iz Ivánovec daje svoju

K R Č M U

na rendu na tri leta.

Koj bi hotel na rendu zeti,

naj se 6-oga septembra

tojest pred Malon-mešom onu nedelju

ob 2. vur popoldan k

TOPLEK IVANA

hiže vu Ivánovec naj se na licita iju
— potruđi. —

Pályázati hirdetmény!

A MURA SZENT-MÁRTONI ROM. KATH.

(Zalamegye Muraköz)

most ujjonnan rendszeresített tanítói állomásra pályázat hirdettetik, a mely tanítónői állomás választás útján

1885 évi augusztus hó 31-én

a helyszínen Mura Szent-Mártonban fog betölteni.

1) A tanítónő évi készpénz fizetése	300 frt.
2) Szabad lakás	— —
3) 3 öl tűzifa természetben vagy e helyett	21 frt.

Tanulv magyar és horvát.

A pályázni kívánók tanképesített okmányokkal ellátott folyamodványokat folyó augusztus hó 25-ig napjáig a Mura szent-mártoni iskolaezék elnökéhez nyújtják be.

Kelt Mura Szent Mártonban 1885. augusztus hó 5 én

Steinauer András

jegyző

267. 2-2.

Varga János

iskolaszéki elnök.

Alapítottatott
1873. évben.

HERLINGER M.

Alapítottatott
1873. évben.

oras és ékszerész, Csáktornyan.

Ajánlja dusan felszerelt raktárát mindennemű

órák, arany, ezüstárak és ékszerekből

legfin. kiállitva, a tárgyak mindegyike a cs. k. fémjelző-hivatal által feldolvizsgálva és fémjelezve van.

Mindennemű

R É G I Ó R Á K A T,

ugyszintén

ARANY- és EZÜST TÁRGYAKAT

javitás végett jöttállás mellett, elvállalok.

Régi tárgyak cserébe a legmagasabb árban átvetetnek

NB: Bátorodom még jól berendezett optikai áruraktáromat is a n. é. közönség szives figyelmébe ajánlani 209 24—

Videki megrendelések lelkiismeretesen és pontosan eszközöltetnek.

Nyom. Fuchs F. Budapestnál Csáktornyan.